

ความทรงจำ (My memory)

Aung love Korea & CCC

ทุกท่วงทำนองของชีวิต ไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเรา เรื่องราวของเด็กหนุ่มผู้ซึ่งทนทุกข์ทรมานด้วยความเจ็บป่วยที่ไม่ทันตั้งตัว วัยที่มีแต่ความสนุก ต้องการความอบอุ่น และความรัก ความฝันช่างพลิกชะตากรรมอย่างร้ายกาจ ความรู้สึกกักต้อนจิตใจดวงน้อย ๆ ให้แผ่วเบา กับลมหายใจที่ยังมีความหวังที่ยังมีอยู่อย่างสิ้นหวัง เป็นเรื่องราวของเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่อยู่ด้วยโรควัณโรคกระดูกสันหลัง หรือภาษาแพทย์เรียกว่า **TB spine** โรคนี้ไม่เกิดขึ้นได้ง่ายๆ แต่ได้เกิดขึ้นกับเด็กหนุ่มคนนี้ก็กลายเป็นคนที่เดินไม่ได้ไปตลอดชีวิต ซึ่งเป็นวัยกำลังเจริญเติบโต ความผูกพัน ความรัก ความเมตตา ความเสียสละ และการทำงานของทีม ทุกคนเดินไปพร้อม ๆ กัน ไม่ใช่มีแค่ในโรงพยาบาล ดิฉันได้สัมผัสถึงพลัง จิตที่เป็นสาระณะของทีม โดยมีเป้าหมายพยายามไปให้ถึงเป้าหมายให้ผู้ป่วยและญาติมีศักยภาพและความมั่นใจในการดูแลตนเองที่บ้านมากขึ้น ยังติดตรึงในดวงใจ น้ำตาดิฉันไหลอยู่ในใจทุกครั้งที่ได้สัมผัส ความรัก และความรู้สึกของความเป็นแม่ที่เกิดขึ้นพร้อมๆกัน ลึกๆในใจพยายามไม่ให้ไหลออกมาให้ใครเห็น ด้วยลักษณะของงาน ที่ต้องเข้าใจและยอมรับ 7 ปีมาแล้ว ที่ดิฉันและทีมงาน ใฝ่มองเขา ด้วยสายตาที่ห่วงใยเสมอ ปัจจุบันเด็กหนุ่มผู้นั้นอายุ 23 ปี

“ นาย บำรุง นวลคำ อายุ 16 ปี ป่วยด้วยโรควัณโรคกระดูก และอัมพาตท่อนล่าง มีแผลกดทับที่ก้น และสะโพกทั้งสองข้าง แผลลึกถึงชั้นกล้ามเนื้อเกือบถึงกระดูก มีตาข่ายคอตีบใส่คอตีบแล้ว คนไข้ค่อนข้างเจ้าอารมณ์ ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับใครเลย เวลาพูดคุยกับตายายจะตะคอกเป็นส่วนมาก” ขณะที่ดิฉันรับเวรป่วยได้รับการส่งเวรจากเจ้าหน้าที่เวรเช้า ดิฉันรู้สึกอยากเห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ เป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดี ตากับยาย ซึ่งเป็นผู้สูงอายุที่ป่วยด้วยโรคความดันโลหิตสูงทั้งคู่มาเฝ้าข้างเตียง พ่อแม่แยกทางกันตั้งแต่อายุได้ประมาณ 5 ปี ความรู้สึกของดิฉันคิดว่าชีวิตทำไมเจ็บปวด และทุกข์ทรมานได้เพียงนี้ “พี่นาง ก้อยส่งสารบำรุงมากเลย หน้าตาเขาเหมือนน้องเพียว ลูกชายพี่ตึกหลานก้อย เขาอายุนิดเดียวเองไม่น่าจะป่วยจนเป็นอัมพาตเลย” น้องก้อย พยาบาลเพื่อนร่วมงานในตึกผู้ป่วยชายกระซิบบอกดิฉัน ผู้ทำแผลให้ผู้ป่วย เมื่อดิฉันรับเวรเสร็จ ได้เดิน

เยี่ยมคนไข้ตามเตียงแต่ละเตียง จนกระทั่งพบกับบารุง นอนที่เตียงเบอร์สอง อยู่ในเขตที่จัดไว้เป็นเขตเฝ้าระวัง การแพร่กระจายเชื้อ บารุง..เป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดีอย่างที่น้องก้อยบอก ดิฉันจึงเดินเข้าไปทักทายว่า “ชื่ออะไร ครับ ไม่สบายเป็นอะไรมา ตอนนี้เป็นยังไงบ้าง” บารุงก็ตอบคำถามแบบเสียไม่ได้ แต่ดิฉันก็เข้าใจว่าผู้ป่วยที่เคยช่วยเหลือตัวเองได้ แต่กลับมาล้มป่วยแล้วช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ทำให้เกิดความท้อแท้ และรู้สึกสูญเสีย ภาพลักษณ์ ของตนเองไป ความไม่ไว้วางใจของบารุงเห็นได้ชัดเจน ดิฉันก็ไม่ท้อใจ พุดคุย ทักทายบารุง ดูแลใส่ใจอย่างสม่ำเสมอ เป็นเวลา 3-4 วันเต็มๆ กว่าบารุงจะไว้วางใจดิฉันและเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ดิฉันยิ้มอย่างมีความสุข มาถึงวันนี้ ซึ่งเป็นวันที่ดิฉันและน้องก้อยขึ้นเวรติดด้วยกัน ได้ช่วยกันอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า ดูแลสุขวิทยา ทำแผล จัดท่าที่สุขสบายให้กับบารุงจนเรียบร้อย ขณะกำลังเก็บของเตรียมกลับไปทำงานอื่นต่อไป น้องก้อยได้เดินตามดิฉันมาและบอกว่า บารุงอยากอ่านการ์ตูนชายหัวเราะ น้องก้อยได้ถามต่อว่า ลูกชายพี่ได้อ่านการ์ตูนชายหัวเราะมั้ยคะ ดิฉันจึงตอบไปว่า คงอ่านอยู่มั้ง.. เดียวพี่จะไปถามให้ เมื่อกลับถึงบ้านดิฉันได้ถามลูกชายทั้งสองคนว่า มีการ์ตูนชายหัวเราะ ที่อ่านเสร็จแล้วมั้ย แม่ขอแบ่งไปให้คนไข้ที่โรงพยาบาลอ่านหน่อย ลูกชายจึงได้ให้การ์ตูนชายหัวเราะ มา 2-3 เล่ม รุ่งเช้าดิฉันก็ได้เอาไปให้บารุงอ่าน น้องก้อยก็ยังได้ซื้อการ์ตูนชายหัวเราะ เล่มใหม่มาให้อ่านด้วยเช่นเดียวกัน

เวรป่วยวันหนึ่ง ดิฉันและน้องก้อยก็ได้ช่วยกันอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า ดูแลสุขวิทยาและทำแผล เหมือนเช่นเคย ได้พุดคุยกับบารุงไปด้วย บารุงจึงได้เล่าให้ดิฉันและน้องก้อยฟังว่า ตอนที่เขาเรียนอยู่ชั้น ป.2 เขาได้ไปอยู่กับแม่ซึ่งทำงานก่อสร้างที่กรุงเทพฯ บอกว่าพ่อกับแม่แยกทางกัน แม่แต่งงานใหม่มีลูกชาย 1 คน วันหนึ่ง แม่ได้พาบารุงและน้องชายไปเดินเที่ยวในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งอยู่ใกล้ที่ทำงานของแม่ ได้เดินผ่านร้านไก่ทอด ชื่อดัง น้องชายร้องอยากกินไก่ทอด ชื่อดังขึ้นมาทันที แต่แม่กลับจูงแขนบารุงและน้องชายเพื่อจะกลับไชด์งาน ระหว่างทางได้บอกกับบารุง ให้บารุงกลับไปรอแม่ที่ไชด์งานก่อน แม่จะพาน้องไปทำธุระต่อ แต่บารุงก็อยากไปกับแม่ ทำให้แม่ต้องดุและตีบารุงโดย ผลักศีรษะพร้อมกับบอกให้กลับไป บารุงจึงยอมกลับ พอคล้อยหลังแม่และน้องชาย บารุงก็แอบเดินตามแม่และน้องชายไปโดยไม่ให้รู้ตัว ก็พบว่า แม่ได้ซื้อไก่ทอด ชื่อดังให้น้องชายกิน บารุงได้บอกกับเราว่า “ผมรู้สึกน้อยใจมาก ผมก็อยากกินเหมือนกัน ผมเห็นเขาโฆษณาในโทรทัศน์” คำคำนี้ทำให้ดิฉันย้อนคิดถึงคุณแม่ซึ่งป่วยเป็นโรคเบาหวานและป่วยเป็นโรคความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ โรคไตวายเรื้อรัง จนกระทั่งต้องฟอกไตทางเส้นเลือด (Hemo Dialysis) ซึ่งเป็นระยะสุดท้ายของชีวิต ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ดิฉันเศร้าและเครียดมากเพราะเรารู้ระยะของโรคดี คุณแม่ของดิฉันจะชอบทานไก่ทอด ชื่อดัง

และได้มาก ดิฉันก็ได้ปรึกษากับคุณหมอกลัวจะมีของเสียคั่งในร่างกายมาก คุณหมอบอก”ให้คุณยายทานไป
เถอะ ระยะเวลาสุดท้ายของชีวิตแล้ว โดยเฉพาะช่วงฟอกไตให้ทานไป ” ทุกวันจันทร์ พุธ ศุกร์ ที่หน่วยไตเทียม
ของโรงพยาบาลศรีสะเกษ ช่วงที่คุณแม่ของดิฉันยังมีชีวิตอยู่ (ปี 2542 - 2546) จะเห็นผู้ป่วยหญิงสูงอายุคน
หนึ่งแขนซ้ายวางให้เครื่องฟอกไต แขนอีกข้างหนึ่งกอดตะกร้าไก่ทอด ซื่อดั่งและน้ำได้ก ทานไปด้วยพร้อมแบ่ง
ให้เพื่อนเตียงข้างๆได้ทานด้วย เมื่อได้ยินเช่นนั้น ดิฉันรู้สึกสงสารบำรุงมาก และเห็นใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก
คิดถึงคุณแม่ขึ้นมาจับใจ รู้สึกเจ็บแน่นที่หน้าอก วิญญาณของความเป็นลูกและแม่เข้ามาสิงดิฉันอีกแล้ว ในใจ
ของดิฉันตั้งใจไว้ว่าเข้าตัวจังหวัดเมื่อไหร่ดิฉันจะซื้อไก่ทอด ซื่อดั่ง มาฝากบำรุงทันที และแล้ววันนั้นก็มาถึง
เมื่อดิฉันเข้าไปในตัวจังหวัดก็ได้ซื้อ ไก่ทอด ซื่อดั่งมาฝากบำรุง ดิฉันได้ให้ลูกชายเอาไก่ทอด ซื่อดั่ง ไปฝาก
บำรุงที่เตียง 18 ของตึกผู้ป่วยในชาย ดิฉันนั่งมองบำรุงอยู่ที่เคาเตอร์พยาบาล เห็นบำรุงทำหน้างๆ ที่มีคนเอา
ไก่ทอด ซื่อดั่งมาฝาก ลูกชายดิฉันจึงบอกว่า “แม่ให้เอามาฝากพี่ครับ” แล้วหันหน้ามาทางที่ดิฉันนั่งอยู่ ดิฉันจึง
พยักหน้าและยิ้มให้และบอกว่า “รีบกินเดี๋ยวเย็นจะไม่อร่อย” บำรุงยกมือไหว้ขอบคุณดิฉัน พร้อมกับเปิด
กล่องไก่ทอด ซื่อดั่งทานอย่างเอร็ดอร่อย ดิฉันรู้สึกดีๆในลำคอและหน้าอก อย่างบอกไม่ถูก นั่งมองบำรุง
ทานไก่ทอด ซื่อดั่งสักพัก ดิฉันจึงพาลูกกลับบ้าน ระหว่างทางกลับบ้านดิฉันได้ให้ข้อคิดและสอนลูกว่า “คนเรา
เลือกเกิดเลือกเป็นไม่ได้ เห็นพี่เค้ามียูที่เค้าไม่สบายมากช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ฐานะทางบ้านก็ยากจน อยู่
กับตา-ยายที่แก่แล้ว อยากกินไก่ทอด ซื่อดั่งก็ไม่ได้กิน เพราะตา-ยายเค้าไม่มีเงินซื้อให้กิน พวกหนูโชคดีที่
อยากกินอะไรก็ได้กิน อยากได้อะไรก็ได้ ถ้าไม่เกินกำลังที่พ่อแม่จะหาให้ได้ เราต้องรู้จักแบ่งปันเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันนะลูก” และที่ดิฉันให้ลูกเป็นคนนำไก่ทอด ซื่อดั่งไปให้บำรุงอยากให้รู้จักการให้โดยไม่
หวังสิ่งตอบแทน เห็นสังขรณ์ของชีวิต ไม่ประมาทในการใช้ชีวิต

7 ปีกว่าที่ทีมสหสาขาวิชาชีพได้ติดตามเยี่ยมบ้านบำรุงอย่างสม่ำเสมอ พบสภาพที่แท้จริงของผู้ป่วย
การดูแลของตายายที่แสนลำบาก เลี้ยงชีพด้วยการหาปลาไหลมาขายหรือแลกทั้งข้าวเปลือกและข้าวสารเท่าที่
จะหาได้มาประทังชีวิต เงินที่ได้จากส่วนอื่นๆ เช่น เงินผู้สูงอายุ เงินผู้พิการที่ผู้ป่วยได้รับอย่างไม่สม่ำเสมอ
เท่าที่ควร นอกนั้นไม่มีรายได้จากแหล่งใดๆ วันหนึ่งที่ทีมได้ออกเยี่ยมบ้านของบำรุง ตาได้บอกทีมว่า “คุณ
หมอ ตาจับได้ปลาไหลเผือกมาตัวหนึ่ง มีคนเค้ามามีราคา สามพันบาท แต่ตาไม่ขายหรอกเอาไว้เป็นศิริมงคล
ภายในบ้านดีกว่าถึงจะไม่มีข้าวสารจะกรอกหม้อก็เถอะ ตาว่าเป็นปลาไหลเจ้า มีคนมาขอหอยถูกด้วยนะ”
พวกเราก็ได้แต่แสดงความยินดีไปกับตาเพราะตาได้เอาปลาไหลเผือกมาเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจของตาในการ

ดำรงชีวิต (แพทย์ผู้ร่วมเยี่ยมบ้านคือ นพ.พรพล ถึงกับเอ่ยปากกับทีมงานว่า “พี...บ้านเรายังมีคนจนและก็ลำบากขนาดนี้เขี้ยวหรือครับ ผมก็เป็นคนอีสานเหมือนกันบ้านอยู่ร้อยเอ็ด ผมไม่คิดว่าจะมีคนยากจนและลำบากขนาดนี้” ขณะที่ดิฉันได้เชิญแพทย์ออกเยี่ยมบ้านร่วมด้วยครั้งนี้เพื่อประเมินผลกตทัตถ์ภาวะเบาหวาน หลังทำเริ่มบวมกดปุ่ม 3+ แสดงถึงภาวะไตวายของผู้ป่วย

ดิฉันได้ทบทวนการดูแลผู้ป่วยจากตา ด้วยการ ให้ทำแผลให้ดู เพราะทุกครั้งที่ทำแผลจะใช้แสงสว่างจากโคมไฟหาลาที่มีอยู่ซึ่งให้แสงสว่างพอมองเห็นกลางๆ ภายในบ้านมีหลอดไฟแบบกลมอยู่เพียงหนึ่งดวงเท่านั้น กลางวันแสงสว่าง ก็เข้าถึงน้อย อากาศก็ถ่ายเทไม่สะดวก ซ้ำยังมีโรงสีข้าวใกล้บ้านทำให้มีฝุ่นละอองเข้าบ้านตลอด จากนั้น...ดิฉันและทีมงานสังเกตดูอยู่ข้างๆพบว่า ตาสามารถทำแผลได้อย่างถูกต้องทุกขั้นตอนตามที่เจ้าหน้าที่เคยฝึกให้ พวกเรารู้สึกภูมิใจขึ้นมาทันที ตาจะไปเปลี่ยนอุปกรณ์ทำแผลที่ รพ.สต.อวอย ทุก 3 วัน ซึ่งห่างจากบ้านของบ่ารุง 5 กิโลเมตร เดินทางไปกลับก็ 10 กิโลเมตร โดยปั่นจักรยานเก่าๆ ซึ่งมีเพื่อนบ้านให้มาไว้ใช้ จักรยานคันนั้นสนิมเริ่มจับที่วงล้อทั้งสอง บังโคลนเริ่มผุพัง บันไดปั่นก็หลุดเหลือแต่เหล็กตรงกลาง ทำให้ปั่นไม่สะดวก คนแก่อายุ 70 กว่าปี ปั่นจักรยานไปตามถนนลูกรังที่มีหลุมบ่อ ตาบอกต้องไปทางนี้ซึ่งเป็นทางลัดไม่มีรถสวนทางมาเยอะ ถ้าไปตามทางลาดยาง ตากลัวถูกรถชน เพราะรถเยอะหุดากี่ ฝ่าฟางมองเห็นไม่ชัด หูกี้เริ่มตึง

หลังเลิกงาน ดิฉันได้ไปเยี่ยมลูกที่เรียนชั้นมัธยมในตัวจังหวัด เห็นจักรยานสองคันจอดไว้หน้าหอพัก เป็นจักรยานที่ยังอยู่ในสภาพดีแต่มีฝุ่นเกาะเขรอะทั้งสองคันซึ่งดิฉันได้ซื้อให้ลูกชายทั้งสองคนปั่นไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนซึ่งห่างจากหอพักประมาณ 500 เมตร ลูกไม่ยอมปั่นไปโรงเรียน ดิฉันจึงได้ถามลูกว่า จักรยานนี้ได้ปั่นไปโรงเรียนมั๊ย ลูกบอกว่าไม่ เดินไปสะดวกกว่า “ถ้ายังงั้นแม่ขอไปให้คนใช้นะลูก” ลูกตอบตกลง และได้ทำความสะดวกสบายไว้ให้ด้วย วันรุ่งขึ้นดิฉันก็ได้นำจักรยานกลับไป เมื่อออกเยี่ยมบ้านดิฉันก็ได้แวะเอาจักรยานไปให้ตาของบ่ารุงไว้ใช้ ตาดีใจมาก ยกมือไหว้แล้วไหว้อีกและลูบคลำด้วยความดีใจ ทำให้ดิฉันรู้สึกได้เลยว่า จักรยานแม้จะเก่าเคยใช้มาแล้ว ยังมีคุณค่ามีความหมายกับคนๆหนึ่งอย่างมาก ความรู้สึกในใจก็ดูปลง..... เพราะเราทั้งคู่ก็รู้ว่า ปัญหาของเด็กหนุ่มผู้นำสงสารรายนี้ มีปัญหาหอรุ่มเราจนแทบจะหมดหนทางที่จะสู้ต่อไปทั้งผู้ป่วยและผู้ดูแลที่มีโรคประจำตัวและสูงอายุด้วย จึงเป็นเรื่องที่ ทุกคน ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะงานที่

ดิฉันรับผิดชอบมีโอกาสมองข้ามได้เพราะนี่คือ...ภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบและความรักที่มีต่อเพื่อนมนุษย์อย่างจริงใจ

น้องก้อยซึ่งเป็นพยาบาลประจำตึก ได้โทรแจ้งให้ดิฉันทราบว่า บำรุงได้กลับมานอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลชุมชนอีกครั้งที่ตึกผู้ป่วยชาย ด้วยอาการติดเชื้อระบบทางเดินปัสสาวะและแผลกดทับติดเชื้อเพิ่มขึ้น เบาหวานคุมไม่ได้ น้ำตาลในเลือดสูง โดยได้เล่าให้ฟังด้วยว่า บำรุงมีสุขวิทยาส่วนบุคคลไม่ดี ร่างกายผอมโซ ผมยาวรุงรัง ตากับยายก็ดูแลไม่ดีเหมือนเมื่อก่อน ดิฉัน ได้ไปเยี่ยมพร้อมทีมงานอีกครั้ง ได้เห็นสภาพของบำรุงเหมือนที่ได้ฟังจากน้องก้อย ที่สำคัญ ได้เห็นตากับยายแก่และทรุดโทรมลงมากเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นยังพบว่า มีสภาพที่ติดสุราเรื้อรัง วันนั้นได้พูดคุยให้กำลังใจทั้งบำรุงและตากับยาย ตาบ่นให้ฟังว่า แก่แล้วหาปลาไหลได้ไม่เยอะเหมือนเดิม ดิฉันจึงถามถึงปลาไหลเผือกตัวนั้นว่า ขายไปหรือยัง ตาบอกว่ายังไม่ขาย เพราะเป็นปลาไหลนำโชคของตา มีคนมาให้ราคาสามพันบาท แต่ตาก็ไม่ขาย ยายก็บอกว่าออกไปรับจ้างเหมือนเดิมไม่ได้ เงินกองทุนผู้พิการของบำรุงเป็นปีแล้วก็ยังไม่ได้สักที บำรุงก็กินเยอะขึ้นทุกวันแต่ก็ผอมลงทุกวัน ดิฉันและทีมงานก็ได้รับฟังด้วยความเห็นใจและบอกว่าจะไปเยี่ยมบ้านต่อ

ทีมเยี่ยมบ้านที่ประกอบด้วยสหสาขาวิชาชีพ ออกเยี่ยมบ้านในช่วงบ่ายของวันพุธ หลังจากได้เยี่ยมแล้ว ได้ข้อมูลของบำรุงมาว่า เห็นสภาพของบำรุงทรุดโทรมมาก นอนอยู่คนเดียวภายในบ้านที่อากาศถ่ายเทไม่ดี ร้อนระอุ รุงรัง มีด แสงสว่างเข้าไม่ถึง มีจานข้าวที่แห้งเกรอะกรัง กับน้ำ 1 ขวด และถุงยา แผลที่เคยทำสม่าเสมอก็ทำบ้างไม่ทำบ้าง ยายเคยไปรับจ้างทำงานทั่วไปก็ไม่ได้ทำแล้ว และยายยังติดไฮโลอีก วันที่ทีมไปเยี่ยมพบว่าไม่ได้ทำผลมาสองวันแล้ว ทีมก็ได้ตรวจน้ำตาลในเลือดพบน้ำตาลในเลือดอยู่ในเกณฑ์ที่สูงมาก ทำแผล เช็ดตัว ทำความสะอาดทั่วไปให้บำรุง จากนั้นก็พูดคุยซักถาม ระหว่งนั้นตายายกลับมาพบเจ้าหน้าที่พอดี ตายายได้พูดให้ฟังว่าเริ่มท้อแท้ที่จะดูแลบำรุง ดูแลมานานแล้วก็ไม่ดีขึ้นเลย ทำมาหากินก็ไม่ได้ ไม่อยากดูแลอีกแล้ว อยากปล่อยให้ตายไป จะได้หมดเวรหมดกรรมซะที เหนื่อยเหลือเกิน ทีมประสาน รถโรงพยาบาลมารับ บำรุง และตายาย ไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลชุมชนทันที แพทย์ได้ให้ บำรุงนอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลชุมชน

ทีมเยี่ยมบ้านได้ไปพบและรับรู้ปัญหาทั้งหมด ก็ได้รายงานให้ดิฉันทราบ ดิฉันรู้สึกเป็นห่วงบำรุง นึกถึงสภาพจากทีมที่เล่าเรื่องให้ฟัง ได้เชิญทีมงานประชุมด่วน ประสานเจ้าหน้าที่ในพื้นที่คือ รพ.สต. ให้รับทราบ

ข้อมูลและได้รับความร่วมมืออย่างดีในการวางแผนการดูแล รพ.สต. ได้ประสาน อสม. ผู้นำชุมชน อบต. ในเขตพื้นที่รับผิดชอบ ได้ตกลงกันที่จะไปให้ความรู้ สร้างขวัญและกำลังใจให้ครอบครัวของบ่ารุง ทำความสะอาดทั่วไปของบ้านที่อยู่อาศัย ซ่อมแซมบ้านให้ ในวันพุธถัดไปทันที โดยในวันนั้น เป็นวันที่ดิฉันและทีมงาน มีความสุข ประทับใจ อยู่ในความทรงจำที่ดี มีชาวบ้านมาช่วยกันบริจาคสิ่งของที่เหลือพอช่วยได้ คนละเล็กคนละน้อย วัตถุประสงค์ในการซ่อมแซมบ้าน ตั้งแต่เช้าก่อนที่ทีมเยี่ยมบ้านของดิฉันจะไปถึง จนกระทั่งแล้วเสร็จในวันเดียว ทำให้ดิฉันรับรู้ถึงพลังชุมชนที่ไม่ควรมองข้าม เห็นศักยภาพในชุมชนที่มี และสัมผัสได้ ดูแลผู้ป่วยเป็นทีมเดียวกัน ทีมเยี่ยมบ้านและดิฉัน ได้ให้การดูแลด้านจิตใจ ให้ความรู้และสาธิตการฉีดอินซูลินให้บ่ารุง สามารถดูแลตนเองได้ บ่ารุงได้บอกความฝันของตัวเองให้ทีมฟังว่า “ผมฝันอยากเล่นกีตาร์ในรายการไทแลนด์ กอดทาเลนท์ ผมเคยมีกีตาร์แต่เพื่อนยืมไปแล้วไม่คืน ผมเล่นกีตาร์เก่ง แต่ตอนนี้ผมเล่นไม่ได้แล้ว เล่นไม่พริ้วเหมือนเมื่อก่อน” บ่ารุงร้องเพลงให้เราฟัง ทุกคนให้กำลังใจบ่ารุงวันนั้นทุกคนที่ได้ไปช่วยครอบครัวของบ่ารุง ต่างก็รู้สึกอึดอัดใจที่ได้ช่วยครอบครัวนี้ ตายายและบ่ารุงได้ยกมือไหว้ขอบคุณครั้งแล้วครั้งเล่า ด้วยสีหน้าและแววตาที่ยิ้มอย่างมีความสุข และได้สัญญากับทีมงานว่า จะดูแลบ่ารุงอย่างดีและให้ถึงที่สุด จะไม่ทอดทิ้งบ่ารุงอีกต่อไป

บทเรียนที่มีคุณค่าครั้งนี้ สะท้อนให้เห็นถึงความสุขที่แท้จริงที่เกิดจากการให้ การพยาบาลด้วยความรักดูแลเอาใจใส่ ไม่เฉพาะแต่ผู้ป่วย แต่รวมถึงครอบครัว เข้าใจถึงจิตใจ ปัญหาและความต้องการ เกิดคุณค่า และผลลัพธ์ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ของการดูแลผู้ป่วยต่อเรื่องที่บ้าน การเชื่อมโยง การพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง โดยทีมสหสาขาวิชาชีพ สิ่งสำคัญที่ได้รับจากการคอยช่วยเหลือดูแลคนในชุมชน คือ "ความอบอุ่นใจ" ชุมชนดูแลชุมชน ถือเป็นารดูแลที่เข้าถึงอย่างแท้จริง ส่งผลให้เกิดการดูแลผู้ป่วยด้วยหัวใจความเป็นมนุษย์ มองเห็นถึงความสามารถในการดูแลผู้ป่วยแบบองค์รวม ความสามารถในการมองเห็นความทุกข์ ปรับปรุงพัฒนา นำสิ่งที่ได้มาแก้ปัญหา เกิดองค์กรแห่งการเรียนรู้ เป็นแนวทางปรับปรุงการทำงาน แก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น อันจะนำไปสู่ความสำเร็จของการบริการแบบไร้รอยต่อในที่สุด